

אילו היתה מחלקת יחסי-הציבור והי פירסום של חברת הסרטים קולומביה נוצרת ותצופה די הצורך ואילו היתה משוחררת מכל יסורי מצפון, אין ספק שהיתה מנסה לארגן משהו כמו הכמעט שואה גרעינית שהתרחשה בעיר האריסט' בורג, במדינת פנסילבניה. זאת, כדי לפרסם סרט משלהם בשם תיסמונת סין. המציאות חסכה מהם את הצורך לעשות מעשה חריג נוסף וההיסטוריה רושמת לעצמה סרט נוסף שמצביע בצורה מפי חידה שלנבואות קולנועיות יש לעיתים דרך מקפייאת דם לאמת את עצמן. ואם לשלוח חמנצ'וריה שיריה בנשיא ארצות-הברית, בעצרת תגינית, צריך היה לחכות חמש שנים עד שיופיע, בשר ודם, ברחובות דאלאס, כדי לרצוח את הנשיא קנדי, לתיסמונת סין המתיגו ימים ספורים בלי

ג'יין פונדה ב"תיסמונת סין" הסרט קדם למציאות

בד. בעוד הסרט רק מתחיל את סידרת הצגות הבכורה, כבר הסתבר שאין הוא אומר דברים בעלמא.

להרוג את הידיעה. תיסמונת סין הוא סיפור על תקלה במערכת הקירור של כור גרעיני, שבעיקבותיו נוצרת דליפה של כוח, המסוגלת בעוצמתה לקדוח חור בתוך כדור הארץ עד שייצא מן הצד השני, בסין. מכאן גם שמו החדש של הסרט, שנקרא במקור כוח.

מסביב לתקלה הטכנולוגית מתפתח סיי פור היכול להוכיח את הפאראנויה הי קלאסית של אמריקה: כתבת מתחילה בתחנת טלוויזיה והצלם שלה מגלים כי מיקרה את סיפור הדליפה, הם נתקלים במהנדס שנקרע בין חובתו למעסיקו ולפרייקט שפיתח כל חייו, לבין האחריות הציבורית שלו, ומנסים להוציא את הסיפור החוצה לידיעת הציבור. כאן נכנסים לתוך המישחק גורמי כוח אחרים, הממון וההשפעה הפוליטית של החברה שבתה את הכור, של החברות המשתמשות בו, ושל מעוניינים אחרים המפעילים לחץ כדי, "להרוג" את הידיעה לפני שהיא יוצאת לאור. מכאן השם המקורי כוח שהתכוון לא רק לתחנת כוח, אלא גם לכוח של המנסים להשתיק את הפרשה.

שיחזור מדרהים. מייקל דאגלס, בנו של קירק דאגלס, שחקן בזכות עצמו (קומה) ומפיק עקשן שהוציא מתחת ידיו את אחד הלהיטים המשובחים שידעה הוליווד בשנים האחרונות (קן הקוקיה) טרח וחסר בנושא למעלה משנה, אחרי שזה הוצע לו על-ידי איש סרטים תעודה בשם מייקריי. דאגלס שיתף במיבצע את הבמאית-סרטיסאי גיימס בריגס (הכל למנו התואר) והצליח לעניין את ג'יין פונדה ואת שותפה לחברת ההפקה שהקימה, ברס ג'ילברט (השניים עשו יחד את השיבה הביתה) ולשכנע את ג'ק למון שיופיע בתפקיד המהנדס הממוסכל, ערב שיבתו המוצלחת מאד לבימות ברודוויי. (המשך בעמוד 74)

יורשתו של

רוקי

ריקוד איטי בעיר גדולה (בן-יהודה, תל-אביב, ארצות-הברית) — אין פלא שהבמאי ג'ון אבילדסן החליט מייד שסיפורה של בארה גראנט לסרט מתאים לו באופן מיוחד. אחרי הצלחת רוקי טיבעי היה שיחפש משהו באותו הנוסח, וסיפור נוסף על כוח הרצון שהוא חזק מן החגים ומן המציאות, זה בדיוק המירשם הדרוש. אומנם במקום מתאגרף, יש כאן רקדנית, אבל המתכוון להתגברות על גורל אכזר אינו שונה.

שלוש דמויות מרכזיות בסרט הזה. הראשונה, עיתונאי בעל טור קבוע ביומון רבת-פוצה. השנייה, רקדנית קנדית העומדת בפני הצגת בכורה בלינקולן סנטר. השלישית, העיר ניו-יורק. אבילדסן, שיצא לו שם בעבר, כמי שאוהב לעלם באתרים אמיתיים ולא באולפנים עשה את הסרט בניו-יורק, וניסה להקנות לו את מלוא מינוון תכונותיה, החל מן הטינופה המפחידה של ביבי השופכין, שבהם ילדים בני 10 מזריקים לעצמם הרואין, ועד לחוגי האינטלקטואלים הטורחים בהיכלי תרבות. כל זאת, מבעד לעינו של איש, שעיסוקו הוא לסקור את העיר ואת אירועיה, ושל נערה אשר העיר, עבורה, אינה אלא תיפאורה נוספת ברקע ל-מאבקה האישי נגד מיגבלות גופניות שעשויות למנוע ממנה הצלחה על הבימה.

אולם, כמו ברוקי, גם בסרט זה, הקליפה הריאליסטית בחוץ נועדה להסתיר טוב יותר את הרומנטיות הקיצוניות.

סורבינו ודיצ'בורן — נקודת מיפנה

הרכות הסנטימנטאליות של פול סורבינו, בדמות העיתונאי, היא סימפאטית מאד, אבל רחוקה מכל מה שאפשר לצפות מעיתונאי ואילו העקשנות של הרקדנית להתגבר על גפם פסי בגופה, ערב הבכורה הגורלית, אמינה פחות או יותר כמו הסיפור של המתאגרף האלמוני שמלמד את אלוף העולם לקח בזירה.

מכל מה שנאמר לעיל אפשר, כמובן, לנחש ששילוב זה בין רוקי לנקודת מיפנה יחן בתכונות מיסחריות בולטות.

בדיחה

במידבר

אשאנטי (אופיר, תל-אביב, שווייץ-ארצות-הברית) — סרט זה שהוסרט בארץ, צריך היה להיות תעודה רצינית ומכובדת על תופעה מדאגה ביותר — סחר עבדים שנמשך בניצומו של דור הסילון והאטום.

זה מה שצריך היה להיות. מה שיצא, זו אחת מאותן "פאשלות" שבהן מבזגים הון תועפות, זמנם של שחקנים מוכשרים ויקרים וזמנם של צופים, על מעשה איוולת. הסיפור, בקיצור, מתאר כיצד רופאה כושית הנשואה לבריטי, נחטפת על-ידי סוחר עבדים בג'ונגל האפריקאני, ומובלת עם שאר העבדים דרך סהרה, למדינה ערבית.

פרט לנופים מרהיבים של הנוג, קשה למצוא משהו מעניין בסרט. מייקל קיין, כבעלה של החטופה, המתעקש לצאת בכוחות עצמו כדי לשחרר אותה, נראה סחוט ומתוס' כל למדי מן הדברים המגוחכים שנדרש לעשות. פיטר יוס' טינוב הוא סוחר העבדים המשועשע ביותר שידע הקולנוע. את הדיאלוג כתב כנראה לעצמו, ונדמה כאילו הוא שייך לבדיחה אחרת, שממנה הוא נהנה ביותר. כביר בחדי, כשייח' הערבי, המצטרף לקיין במצוד אחר הסוחר המושחת, מתבקש לעמוד רק בפוזות פוטוגניות ולשכוח כל יומרה של מישחק. אשר לדמויות אחרות שחולפות בסרט, כמו רקס האריסון, ויליאם הולדן, או עומר שריף, כל אחד מהם נראה כאילו הוא מלגלג על מה שהתבקש לעשות, ומבקש

מייקל קיין — הגמל הפוטוגני

לסיים מהר ככל האפשר את החלטורה. ואילו בברלי ג'וני סון מדגמנת לבוש עבדים עם שלשלאות ובלעדיהם, עם מחשופים עמוקים, על רקע חולות סיני, איכשהו, שילבו את זה בתוך העלילה. מוזר שבמאי מנוסה וותיק כמו ריצ'רד פליישר חתם על הפרשה העגומה הזאת. מה לא עושה אדם למען פרנסתו.

תן לגבר

קולה

אל תשאלי אם אני אוהב (גת, תל-אביב, ישראל) — מי ש' זקוק לנשק כדי לנגח את מדינת

ישראל ואת האידיאולוגיות שלה, ימצא את מבוקשו בשפע, בסרט זה של עמוס קולק. לישראל המצוי והמוצג כגיבור הסרט יש רתיעה טבעית ומוצדקת מערבים, הוא שונא או' תם ואינו מוכן להסב איתם במסיבה אחת. לעומת זאת, מתקשה אותו הישראלי להבין מדוע הוא צריך להיות ביש' ראל, מהי הצדקת קיומו בארץ ומדוע עליו להילחם לשם כך. למען האמת, הוא נראה כמו נער ממונק, ולא נבון ביותר, שחי על חשבון אבא עשיר. את האבא הוא שונא, כי אינו מקדיש לו תשומת-לב מספקת וכדי לפצות את עצמו על ההזנחה הריגשית הוא כותב ספר.

נקודת האור היחידה בסרט זה שזואג לתדמית ישראל בין הגויים, היא העובדה שהוא עשוי כל-כך רע, עד שאין סיכוי כי יתייחסו אליו ברצינות. המחבר, קולק, נטל על עצמו את התפקיד הראשי והוא מופיע כמעט בכל צילום. הצרה היא שאם יש לו אישיות, הוא מיטיב להסתיר אותה, ומישחקו מצטמצם בסידרה של הבעות פנים קפואות מלוות דיקלום מתנגן של שורות דיאלוג בלתי אמינות. השחקנים האחרים נדבקו כנראה מן הקצב והחיות המוגבלת הזאת, ומשתדלים לחקות אותה כמטב יכולתם. עם כל הרצון הטוב קשה למצוא מילה טובה לומר על העריכה, שקוטעת סצנות באיבו, מדביקה מוסיקה מונוטו'

לבריינגטון וקולק — מנוחת הלוחם

נית לכל דבר, ואינה טורחת להשלים התפתחויות דרמטיות ולהביא אותן לפתרון הנכון. ולבסוף, אם הסרט טורח כל-כך הרבה למכור את "קו" קח קולה" כשבשלב מסויים חוזרים כמעט מילה במילה על תשדיר פירסומת של החברה, אולי צריך היה להכניס את הקהל בחינם לסרט. בסופו של דבר, פירסומת צריכה להיות תוספת לסרט העלילתי, לא תחליף.